

Η αντιμετώπιση της θλίψης με θάρρος, υπομονή και αγωνιστική διάθεση

[Ορθοδοξία](#) / [Θεολογία](#)

(†) [Μητροπολίτης Πισιδίας Σωτήριος Τράμπας](#)

Η Αντιόχεια της Πισιδίας, σε δυτικό οροπέδιο της οροσειράς του Ταύρου, είχε το προνόμιο πρώτη από όλες τις Επαρχίες της Μικράς Ασίας να ακούσει το κήρυγμα του Αποστόλου Παύλου. Και μάλιστα, την ομιλία αυτή την έχει περισώσει ο Απόστολος Λουκάς στο βιβλίο του Πράξεις των Αποστόλων, κεφ. 13 στίχοι 16-41. Έτσι ιδρύθηκε η Αποστολική Εκκλησία της Αντιοχείας και από εκεί απλώθηκε το Ευαγγέλιο του Χριστού στην ευρύτερη περιοχή.

Και ναι μεν εμείς είμαστε σήμερα ευγνώμονες στον Μέγα Απόστολο για το σωτηριώδες έργο του, αλλά τότε οι άρχοντες της Εβραϊκής Συναγωγής της Αντιοχείας ανησύχησαν όταν είδαν να γεμίζει η πόλη και τα γύρω χωριά από χριστιανούς. Με ραδιουργίες έπεισαν τις πολιτικές Αρχές του τόπου να κινήσουν διωγμό εναντίον του Παύλου και του συνοδού του Αποστόλου Βαρνάβα. Τους έδιωξαν πέρα από τα σύνορα της Επαρχίας τους. Αλλά και στις άλλες πόλεις στο Ικόνιο και στα Λύστρα όπου κατέφυγαν οι Απόστολοι, κι εκεί καταδιώχτηκαν. Και

μάλιστα στα Λύστρα ο Απόστολος Παύλος δέχτηκε λιθοβολισμό μέχρι σημείου που οι εχθροί του νόμισαν ότι πέθανε (βλ. Πράξ. 14,19). Με θαύμα επέζησε. Αλλά και στη συνέχεια της αποστολικής δράσεώς του συχνοί ήσαν οι διωγμοί και οι θλίψεις του.

Περίληπτικά τα όσα υπέφερε τα γράφει στην προς Κορινθίους Β' Επιστολή Του 11,23-33: ασθένειες, πείνα, δίψα, κρύο από έλλειψη ενδυμάτων και κατοικίας· εξαντλητικές πεζοπορίες με συνεχείς κινδύνους από ληστές· συκοφαντίες, καταδιώξεις από Εβραίους και ειδωλολάτρες· χτυπήματα με ραβδιά που γέμισαν πληγές το σώμα του· λιθοβολισμό για να τον σκοτώσουν· ναυάγιο, όταν τον πήγαιναν στη Ρώμη να τον δικάσουν· δικαστήρια, φυλακίσεις επί 4 χρόνια· και μαζί με όλα αυτά ο «σκόλωψ τῆ σαρκί» (12, 7) που τον ταλαιπωρούσε συνεχώς χωρίς να φεύγει.

Θαυμάζουμε την υπέροχη προσωπικότητά του Αποστόλου Παύλου, που παρόλους αυτούς τους διωγμούς και τις θλίψεις, ανέπτυξε ένα τεράστιο, από πάσης απόψεως, ιεραποστολικό έργο σε Ανατολή και Δύση.

Αλλά πώς αντιμετώπιζε όλες αυτές τις θλίψεις ο Κορυφαίος Απόστολος; Θα περίμενε κανείς όλα αυτά να κάνουν τον Απόστολο Παύλο ένα δυστυχισμένο,

αξιολύπητο άνθρωπο, που θα παραπονιώταν στον Θεό: - Κύριε, τί κακό σου έκανα και με βασανίζεις τόσο; Εγώ για Σένα εργάζομαι, για να διδάξω τους ανθρώπους να πιστέψουν σε Σένα! Γιατί αφήνεις να παθαίνω όλα αυτά; Όταν οι άνθρωποι βλέπουν σε τέτοια κατάσταση εμένα, που πιστεύω σε Σένα, θα φοβούνται να έρθουν κοντά Σου να μη πάθουν κι εκείνοι τα ίδια!

Όμως τίποτε από όλα αυτά δεν αισθάνθηκε στην ψυχή του ο Άγιος Απόστολος: Όλως αντίθετα: «Χαίρομαι για τα παθήματά μου» γράφει στους Κολοσσαείς (Κολ. 1,24). Και στους Κορινθίους γράφει: «Όταν άσθενώ, τότε δυνατός είμι» (Β' Κορ. 12,10). Περίεργα φαίνονται αυτά στην ανθρώπινη λογική. Αλλά ο Απόστολος Παύλος έβλεπε πολύ ψηλά. Όπως οι αθλητές, που βάζουν στόχο να πάρουν στους Ολυμπιακούς Αγώνες χρυσά μετάλλια, αθλούνται συνεχώς, σκληραγωγούνται, στερούνται πολλά πράγματα, δεν υπολογίζουν κόπους και πόνους· έτσι και ο Παύλος· είχε βάλει πολύ υψηλούς στόχους στη ζωή του: «Αγωνίζομαι, έλεγε, να τερματίσω και προσβλέπω στο ουράνιο βραβείο, που δίνει ο Ιησούς Χριστός» (παράβ. Φιλιπ. 3,14). Πίστευε ότι όσες θλίψεις και αν υποφέρει ο Χριστιανός στη σύντομη αυτή ζωή, είναι τίποτε μπροστά στην αιώνια δόξα, που μας επιφυλάσσει ο Θεός στην μέλλουσα ουράνια ζωή (παράβ. Ρωμ.8,18). Γι' αυτό δεν δίσταζε ακόμη και στους νεοφωτίστους Χριστιανούς της Αντιοχείας της Πισιδίας να λέει: «Διά πολλῶν θλίψεων δεῖ ἡμᾶς εἰσελθεῖν εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν» (Πράξ. 14,22). Ο Απόστολος Παύλος δεν έλεγε λόγια που θα ταίριαζαν στις επιθυμίες των ακροατῶν του, για να ακούνε αυτά που θα τους άρεσαν, όπως έκαναν οι ψευδοδιδάσκαλοι (Β' Τιμ. 4,3). Δεν φοβόταν μήπως ακούοντας οι άνθρωποι για θλίψεις και διωγμούς έφευγαν από την Εκκλησία. Έλεγε αυτά που ήταν σύμφωνα με όσα είχε πει και ο ίδιος ο Ιησούς: «Εἶναι στενή ἡ πύλη καὶ γεμάτη δυσκολίες ἡ ὁδὸς πού ὁδηγεῖ στὴν -αἰώνια- ζωή» (Ματθ. 7,14). Και προέτρεπε ο Κύριος: «Ἀγωνίζεσθε εἰσελθεῖν διὰ τῆς στενῆς πύλης» (Λουκ, 13,24).

Αδελφοί μου, ας κρατήσουμε στη μνήμη μας και στην καρδιά μας το μεγάλο μάθημα που μας έδωσε σήμερα ο Μεγάλος Απόστολος με τον λόγο του και το παράδειγμά του. Θλίψεις θα έχουμε στη ζωή μας. Μας το είπε άλλωστε και ο Κύριος: «Ἐν τῷ κόσμῳ θλίψιν ἔξετε» (Ιωάν. 16,33). Αλλά να αντιμετωπίζουμε την κάθε θλίψη σαν πρόκληση για αγώνα, με τη βεβαιότητα ότι θα νικήσουμε και θα βγούμε κερδισμένοι. Ο Άγιος Παΐσιος ο Αγιορείτης έλεγε, όσο με ωφέλησαν οι αρρώστιες μου δεν με είχαν ωφελήσει όλες οι νηστείες, αγρυπνίες και ασκήσεις της μοναχικής ζωής. Άλλωστε δεν αντιμετωπίζουμε τις θλίψεις μόνοι μας. Ο Χριστός είναι συνεχώς κοντά μας για να μας ενδυναμώνει. Και μας διαβεβαιώνει ο λόγος του Θεού: Ο Θεός δεν θα επιτρέψει να πειραστείτε περισσότερο από όσο αντέχετε· και σε ώρα πειρασμού θα δώσει και την διέξοδο, ώστε να μπορέσετε να τον αντέξετε (παράβ. Α' Κορ. 10,13). Επομένως ποτέ να μη πούμε: -Δεν αντέχω άλλο. Ας αντιμετωπίζουμε την κάθε θλίψη με θάρρος, υπομονή, αγωνιστική

διάθεση και αισιοδοξία, όπως ο Απόστολος Παύλος, ώστε στο τέλος της ζωής μας να μπορούμε να πούμε: «Αγωνίστηκα τόν ὥραϊον ἀγῶνα...τώρα μέ περιμένει τό στεφάνι τῆς δικαιοσύνης, πού μέ αὐτό θά μέ ἀνταμείψει ὁ Κύριος (Β' Τιμ. 4,8).
Αμήν.

<https://bit.ly/397enf7>